

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Fondul Proprietatea SA

Sagsøgt: SC Hidroelectrica SA

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal den kapitalandel, som et offentligt ejet rumænsk selskab ejer i et blandet (rumænsk tyrkisk) selskab, i henhold til artikel 107 TEUF anses for statsstøtte, der er anmeldelsespligtig i medfør af artikel 108, stk. 3, TEUF?

Er der tale om en foranstaltning, som er finansieret af staten, har selektiv karakter og kan påvirke samhandelen mellem EU's medlemsstater?

2) Kan nævnte kapitalandel, som et offentligt ejet selskab, der er elektricitetsproducent, ejer, indebære en tilsidesættelse af princippet om adskillelse af transmissionssystemer og transmissionssystemoperatører i artikel 9 i direktiv 2009/[7]2/EF ⁽¹⁾ om fælles regler for det indre marked for elektricitet?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13.7.2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT L 211, s. 55).

Sag anlagt den 26. januar 2016 — Europa-Kommissionen mod Republikken Finland

(Sag C-42/16)

(2016/C 118/15)

Processprog: finsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved J. Hottiaux og I. Koskinen, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Finland

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1 og artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort ⁽¹⁾, idet den har udstedt duplikatkørekort, hvis gyldighedsperiode udløber den 18. januar 2033, og sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 5, i direktiv 2006/126/EF, idet den ikke har tilsluttet sig EU's kørekortnetværk.

— Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Et af hovedmålene med direktiv 2006/126/EF er at forbedre sikkerheden omkring kørekort. Ved at anvende de i direktivet fastsatte frister kan dette mål opfyldes, og de nyeste foranstaltninger kan anvendes ved udstedelsen af kørekort, således at forfalskninger kan forhindres, og således at direktivets færdselssikkerhedsmål kan opfyldes. Artikel 1 i direktiv 2006/126/EF foreskriver, at der skal indføres et nationalt kørekort baseret på den EF-model, der er fastsat i bilag I. Direktivets artikel 7, stk. 1, regulerer de krav, som finder anvendelse på kørekort, og artikel 7, stk. 2, fastsætter gyldighedsperioden for de kørekort, der er blevet udstedt fra den 19. januar 2013. I Finland kan gyldighedsperioden for de duplikatkørekort, som er blevet udstedt efter den 19. januar 2013, være meget længere end det, der er fastsat i henhold til artikel 7, stk. 2, litra a og b), i direktiv 2006/126/EF.

I henhold til artikel 7, stk. 5, litra d), i direktiv 2006/126/EF skal medlemsstaterne benytte EU's kørekortnetværk, når det bliver operativt. EU's kørekortnetværk (RESPER) er blevet oprettet og blev operationelt den 19. januar 2013. Da Finland ikke har tilsluttet sig EU's kørekortnetværk (RESPER), kan det ikke kontrolleres i netværket, om forudsætningerne for udstedelsen af et kørekort er opfyldt. De øvrige medlemsstater kan ikke i samarbejde med Finland kontrollere, om forudsætningerne for udstedelsen af et kørekort er opfyldt, og de kan ikke udveksle oplysninger med Finland over dette netværk. Den udveksling af oplysninger, der er fastsat i artikel 15 i direktiv 2006/126/EF, kan således ikke finde sted med Finland over EU's kørekortnetværk.

⁽¹⁾ EUT L 403, s. 18.

Sag anlagt den 1. februar 2016 — Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-58/16)

(2016/C 118/16)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved W. Mölls og L. Nicolae, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Sagsøgerens påstande

- Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, stk. 3, artikel 6, 7 og 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/65/EF ⁽¹⁾ af 26. oktober 2005 om bedre havnesikring, idet den for så vidt angår samtlige havne i Nordrhein-Westfalen har undladt at sikre, at havneafgrænsningerne fastlægges, at der udføres havnesårbarhedsvurderinger og foretages godkendelse af havnesikringsplaner, og at der udpeges en havnesikringsofficer.
- Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 6 i direktiv 2005/65/EF skal medlemsstaterne sørge for, at der udføres havnesårbarhedsvurderinger af de havne, der er omfattet af dette direktiv, og havnesårbarhedsvurderingerne skal godkendes af medlemsstaterne. Sårbarhedsvurderingerne skal ifølge bilag I til direktivet udpege alle områder, der er relevante for sikring af havnen, herunder havnens grænser.

I henhold til artikel 2, stk. 3, fastlægger medlemsstaterne afgrænsningen for hver havn under behørig hensyntagen til oplysningerne fra havnesårbarhedsvurderingen. Stk. 4 omhandler det tilfælde, hvor afgrænsningen af en havnefacilitet, som defineret i forordning (EF) nr. 725/2004 ⁽²⁾ er fastlagt på en sådan måde, at havnen reelt er omfattet heraf.

De inspektioner, der blev udført i løbet af 2013 viste, at der ikke var foretaget sårbarhedsvurdering i mindst 11 af de havne i Nordrhein-Westfalen, som er omfattet af direktiv 2005/65/EF. Af den videre korrespondance fremgår det, at denne situation er forblevet uændret.

I et lignende antal tilfælde er der ikke foretaget nogen havneafgrænsning, henset til at en sådan skal begrundes ud fra sårbarhedsvurderingen som anført ovenfor.